

GRESSIDA COWELLOVÁ

Kouzelníci z PRADÁVNA

Kouzlo druhé šance

CRESSIDA COWELLOVÁ

Kouzelníci
z
PRADÁVNA

Kouzlo druhé šance

Tuhle knížku s láskou věnuji
nejmilejší CLEMENTINE.
- C. C.

Text and illustrations © Cressida Cowell, 2018
First published in Great Britain in 2018 by Hodder and Stoughton
Translation © Vratislav Kadlec, 2019
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2019

ISBN 978-80-7529-726-6
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným doporučením
pro konečné prodejce.

Kouzelníci z PRADÁVNA

Kouzlo druhé šance

napsala a ilustrovala

CRESSIDA COWELLOVÁ

B R I O

V tomto příběhu
jsou dva hrdinové.

Dívka jménem Čára, která je
z kmene válečníků, ale ovládá podivnou
a mocnou magii, co působí na železo.

A chlapec jménem Zar, který je
z kmene kouzelníků, ale má na dlani
jeziznamení, které nejspíš nejde odstranit.

námorní cesta k poslednímu útočišti olbřínů

ú Z

DOBYTÁ

zátoka Lebek
včetně Olbřínů

sladká hať

BAHNAVÉ PLÁNĚ
(KAL)

ZAKLANOVO
KRÁLOVSTVÍ

ROZOR
NEVSTUPOVAT

Ztracenovo
jezero

OLBŘÍMSKO
JEZEŇSKÝ POTOČEK

HRAD SMRT

útesy Věčnosti

Západní
vír

EMÍ

VÁLEČNÍKY

cesta k hlavnímu městu

VÁLEČNICKÉ ŘÍŠE

Sladká hať

VÁLEČNICKÁ ŘÍŠE

SYCHORAXINO

KRÁLOVSTVÍ

nová zeď královny Sychoraxy (postavená na zříceninách)

PRALES

tě přechází

Dravá řeka

Kdysi
tu žili
obři...

Prolog

Představte si věk obrů.

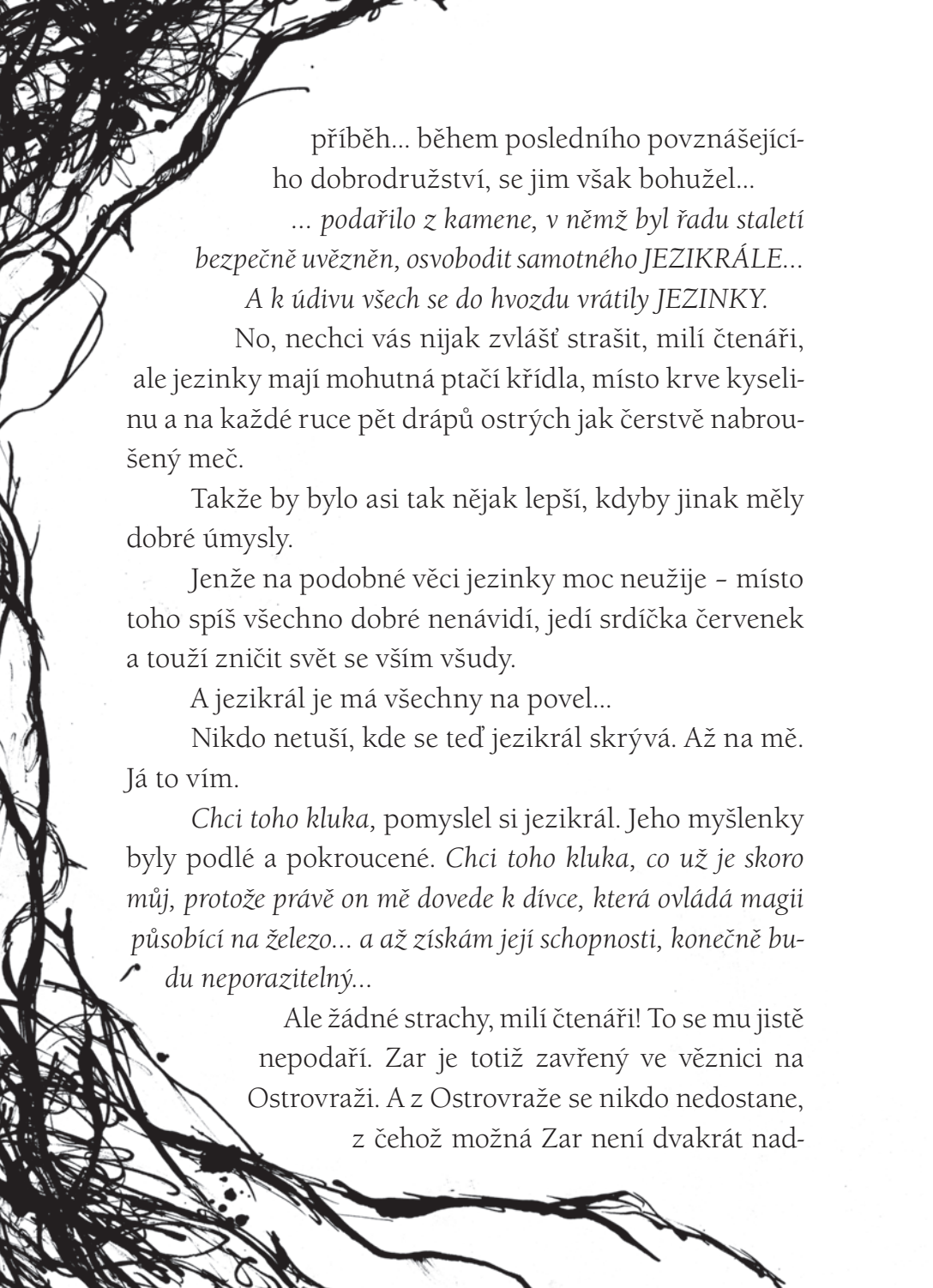
Bylo to dávno pradávno, na Britských ostrovech, které v té době ještě ani nevěděly, že jsou Britskými ostrovy. Celou zemi tehdy pokrýval hustý prales a v pralese žily dva druhy lidí, které proti sobě bojovaly.

KOUZELNÍCI, kteří zdejší hvozd obývali od nepaměti, jezdili na obrovských sněhopardech a magie pro ně byla stejně přirozená jako pro okolní lesy. A VÁLEČNÍCI, kteří se snažili magii vymýtit ohněm a mečem, aby mohli zakládat pevnosti a pole a budovat nový a modernější svět.

Válečníci vyhrávali, protože měli zbraně ukuté ZE ŽELEZA...

... a ŽELEZO bylo tím jediným, na co neúčinkovala magie.

Tohle je příběh chlapce z kmene kouzelníků a dívky z kmene válečníků, kteří byli veselí a plní naděje a měli spoustu dobrých nápadů, jenže byli od malička vychováváni, aby jeden druhého k smrti nenáviděli. Je to příběh o tom, jak se setkali a zjistili, že mohou být přáteli, a o tom, jak se naučili nahlížet na věc z perspektivy toho druhého. Bylo by hrozně fajn, kdyby to byl ŠŤASTNÝ

příběh... během posledního povznášejícího dobrodružství, se jim však bohužel...

... podařilo z kamene, v němž byl řadu staletí bezpečně uvězněn, osvobodit samotného JEZIKRÁLE...

A k údivu všech se do hvozdů vrátily JEZINKY.

No, nechci vás nijak zvlášť strašit, milí čtenáři, ale jezinky mají mohutná ptačí křídla, místo krve kyselinu a na každé ruce pět drápů ostrých jak čerstvě nabroušený meč.

Takže by bylo asi tak nějak lepší, kdyby jinak měly dobré úmysly.

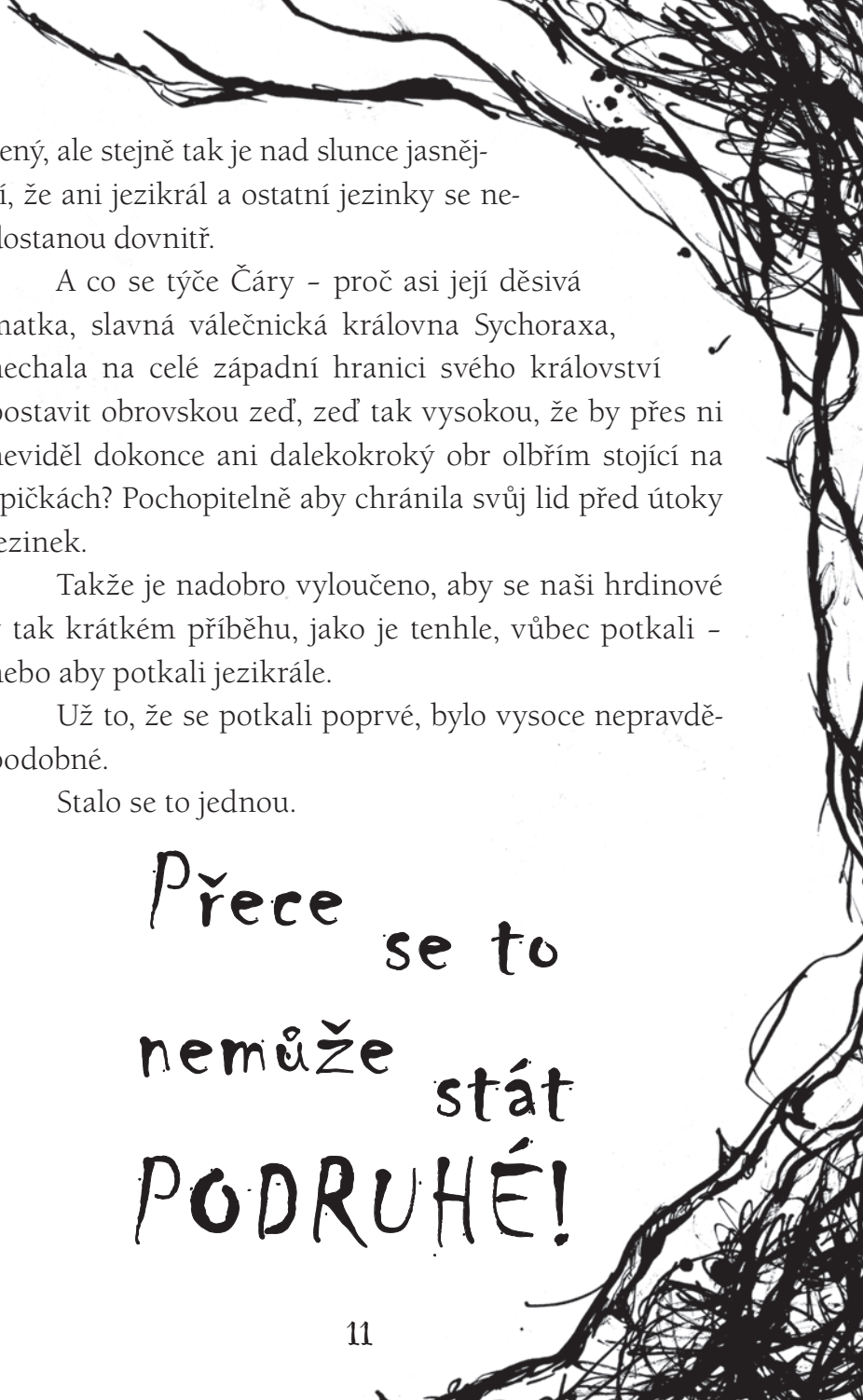
Jenže na podobné věci jezinky moc neužije – místo toho spíš všechno dobré nenávidí, jedí srdíčka červenek a touží zničit svět se vším všudy.

A jezikrál je má všechny na povel...

Nikdo netuší, kde se teď jezikrál skrývá. Až na mě. Já to vím.

Chci toho kluka, pomyslel si jezikrál. Jeho myšlenky byly podlé a pokroucené. Chci toho kluka, co už je skoro můj, protože právě on mě dovede k dívce, která ovládá magii působící na železo... a až získám její schopnosti, konečně budu neporazitelný...

Ale žádné strachy, milí čtenáři! To se mu jistě nepodaří. Zar je totiž zavřený ve věznici na Ostrovraži. A z Ostrovraže se nikdo nedostane, z čehož možná Zar není dvakrát nad-

šený, ale stejně tak je nad slunce jasnější, že ani jezikrál a ostatní jezinky se nedostanou dovnitř.

A co se týče Čáry - proč asi její děsivá matka, slavná válečnická královna Sychoraxa, nechala na celé západní hranici svého království postavit obrovskou zeď, zeď tak vysokou, že by přes ni neviděl dokonce ani dalekokroký obr olbřím stojící na špičkách? Pochopitelně aby chránila svůj lid před útoky jezinek.

Takže je nadobro vyloučeno, aby se naši hrdinové v tak krátkém příběhu, jako je tenhle, vůbec potkali - nebo aby potkali jezikrále.

Už to, že se potkali poprvé, bylo vysoce nepravděpodobné.

Stalo se to jednou.

Přece se to
nemůže stát
PODRUHÉ!

Jsem jednou z postav
tohoto příběhu...

Všechno vidím, všechno vím,
ale kdo jsem, to vám nepovím.

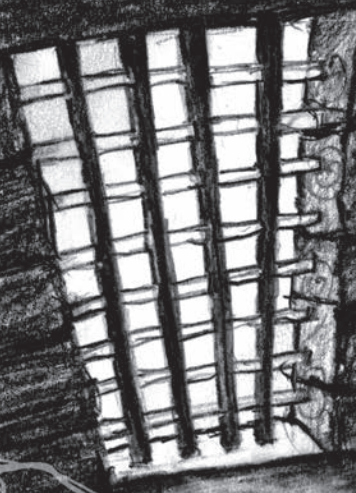
Ještě jste to
NEUHÁDLI?

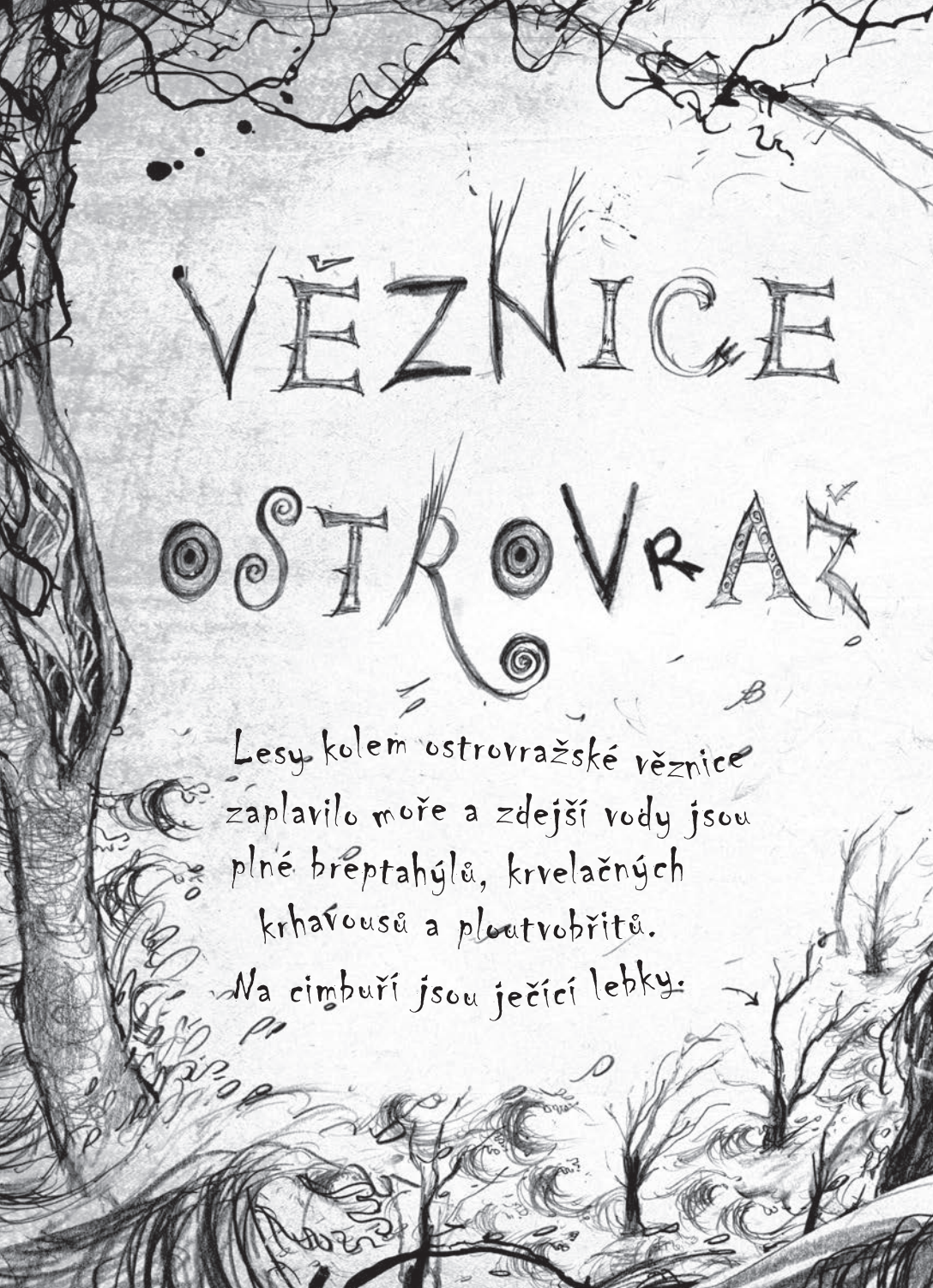
Vykročte po inkoustové stezce
tohoto příběhu.

(A neztraťte se,
zdejší lesy jsou **NEBEZPEČNÉ.**)

ČÁST
první
Útěk

VĚZNICE OSTROVRAŽ

Lesy kolem ostrovražské věznice
záplavilo moře a zdejší vody jsou
plné břěptahýlů, krvelačných
krhačousů a ploutvobřitů.

Na cimbuří jsou ječící lebky.

Z děsivé věznice na
OSTROVRAŽI
se NIKDO nedostane

zátoka
Lebek

1. Z Ostrovraže nikdo neuteče

Bylo asi čtvrt hodiny po půlnoci a čtyři týdny před předvečerem Zimkonců a na rozpádajícím se podomácku upleteném laně, které viselo z okna nejtemnější věže Nápravného zařízení pro převýchovu temných živelů a zločinných kouzelníků Ostrovraž (což je mimochodem jen dlouhé nóbl označení pro vězení – a ne lečjaké staré vězení, ale nejprísněji střežené a nejlépe zabezpečené vězení v celém hvozdu), se nebezpečně pohupoval třináctiletý chlapec.

Chlapec se jmenoval Zar a vážně, ale jako fakt *vážně* by neměl dělat to, co právě dělal.

Měl by být VE vězení, a ne na něm ZVENČÍ viset, patnáct metrů nad mořskou hladinou.

Jenže Zar nebyl ten typ kluka, co by zvláště dbal na pravidla.

Zar nejdřív jednal a přemýšlel až pak – a právě tehle přístup ho také do ostrovražského nápravného zařízení přivedl a právě kvůli němu si vysloužil pověst toho nejneposlušnějšího a nejdivočejšího hochy, jaký se v království kouzelníků narodil za poslední čtyři generace.

No, schválně posuďte sami,
jestli byla ta pověst oprávněná.

Během posledních týdnů Zar
například...

... nalil obrodyší stráži do vína co-
si, co pokládal za uspávací lektvar, jenže
se ukázalo, že to byl ve skutečnosti lektvar
nadávací... natřel židle všech členů druidského
štábu lepidlem, protože doufal, že tím získá čas
a bude moci rychle prchnout, ale zapomněl židle při-
lepit k podlaze, takže druidové ho pak honili s židlemi
přilepenými k zadnicím... polil se kradeným lektvarem
neviditelnosti, ale ten bohužel vystačil jen na hlavu,
takže druid, který měl na starost jeho převýchovu, měl

v první chvíli dojem, že do Zarovy cely vnikl bezhlavý přízrak, a příšerně se polekal...

Žádný ze zmíněných projevů neposlušnosti nebyl vlastně zamýšlený. Zarovi se to všechno prostě nedopatřením přihodilo, když se snažil utéct, protože i když byl jinak povahy spíš bezstarostné a veselé, dva měsíce za mřížemi poněkud nalomily i jeho nezlomného ducha, bujná kštice mu vším tím stresem lehce zplihla, a dokonce se občas cítil maličko zoufale.

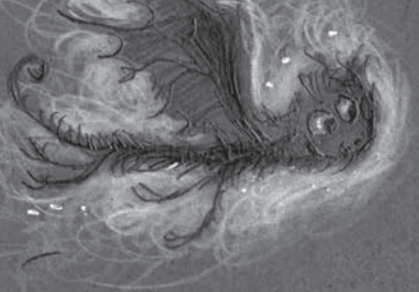
Bylo známo, že uprchnout z Ostrovraže je v podstatě nemožné, ale Zar se podobnými drobnostmi nikdy nenechal odradit. Takže ačkoliv nezasvěcenému člověku by jeho momentální situace mohla připadat dost nepříjemná, on sám byl mimořádně spokojený – tedy alespoň na někoho, kdo se zrovna divoce zmítá na rozmotávajícím se provaze vysoko nad zátokou, která je známá tím, že se hemží rozličnými ohavnými příšerami, jako jsou breptahýlové, ploutvobřiti a krvelační krhavousové.

Oči měl vytřeštěné, ale zračilo se v nich nadšení.

„Tak vidíte!“ šeptal vítězoslavně svým společníkům. „Co jsem vám říkal? Zvládáme to skvěle! Už jsme skoro utekli!“

Ždibišťávek

A měl pravdu, zatím si opravdu vedli velmi dobře.

Nápravné zařízení pro převýchovu temných živlů a zlotřilých kouzelníků Ostrovraže bylo zbudováno pro ty nejstrašlivější netvory kouzelnického světa. Byli tu bubáci. Obři lidožrouti všemožných velikostí a stupňů divokosti. Černokněžníci, rarašníci, kelpie, ježibaby, zkrátka co vás jen napadne, a troufám si tvrdit, že kdysi dávno pradávno tu pobývaly dokonce i JEZINKY, které byly poté dlouho považovány za vyhynulé, ale nedávno se opět v této části hvozdů objevily.

NIKDO, žádný temný duch, sebevětší a sebeděsivější obrodych ani zlotřilý čaroděj znalý těch nejčernějších kouzel, z Ostrovraže NIKDY neutekl. Vězni to pochopitelně zkoušeli a pověsti o chrabrých, leč neúspěšných útěcích z Ostrovraže se pak předávaly od ducha k duchu

celé roky. Ale nikdo se nikdy nedostal ven živý.

čmrdbu / ik

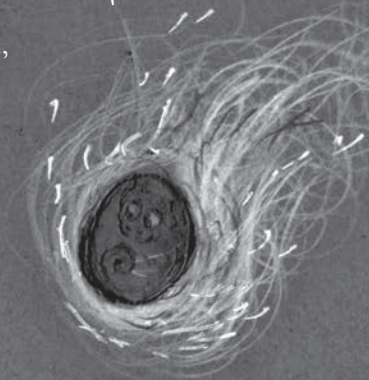
Dokonce i kdyby se člověku nějakou mimořádnou náhodou podařilo dostat se za hradby věznice bez toho, aby lebky začaly ječet, chmurné věže Ostrovraže byly zbudovány na sedmi ostrovech vprostřed zálivu nazvaného půvabně „zátoka Lebek“ a uprchlíka by dostaly zrádné vlny nebo by z podvodních nor Zatopeného hvozdu vypluli příslušníci divého mořského lidu, krvelační krhavousové, lapili by ho a dovlekli zpět.

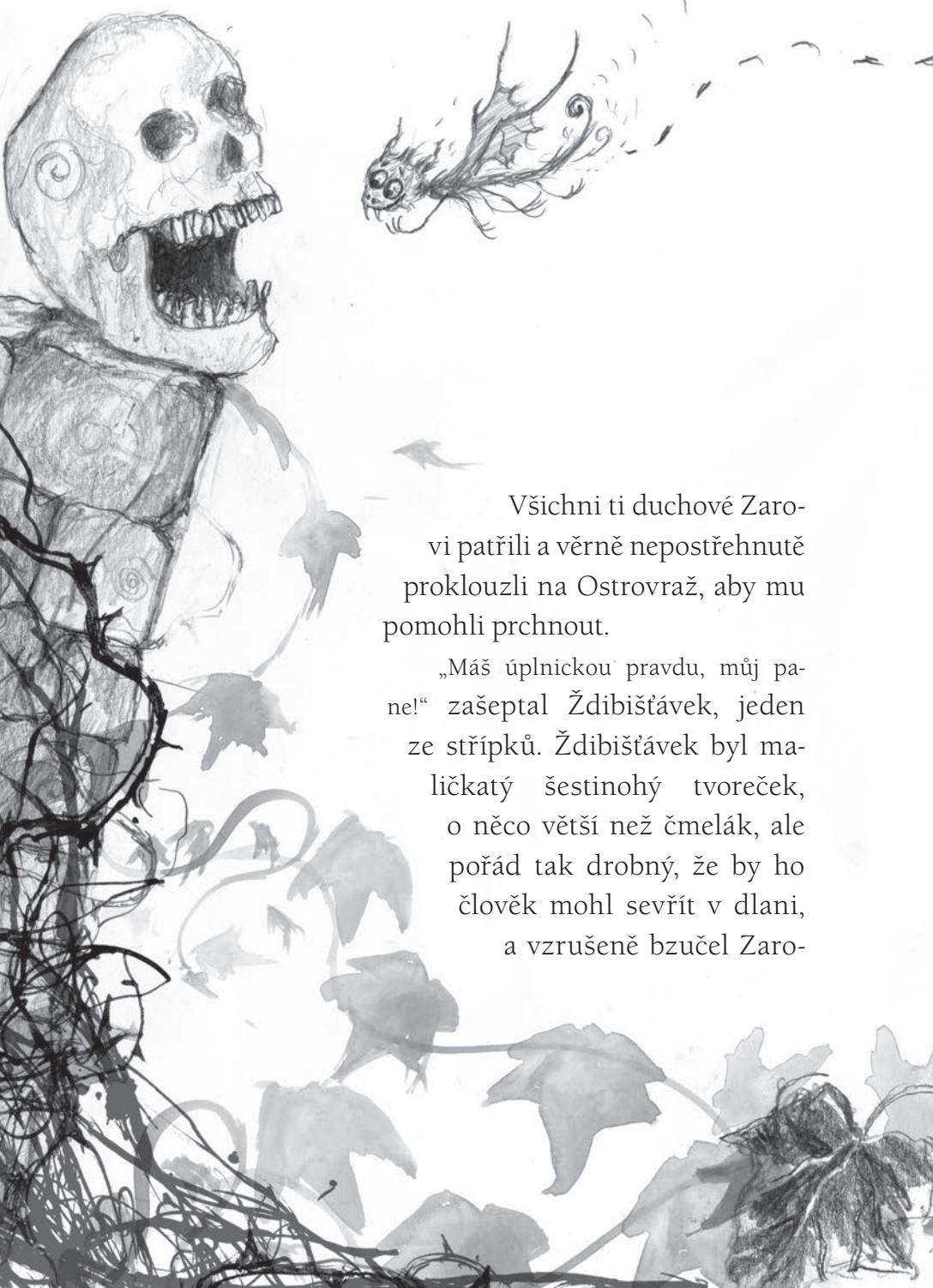
Coby syn Zaklana Zaklínače, krále kouzelníků, a k tomu hoch se značnou dávkou charismatu měl Zar slušnou řádku přívrženců.

Právě teď ho doprovázela pětice pomocných duchů, vzdušní skřítkové Svačismršť, Nevčas, Rychmandl, Ariel a Hořčimysl. Byla to nádherná, na první pohled divoká stvoření, něco mezi maličkými človíčky a vzteklým hmyzem. Krom nich se Zarem letěla také trojice střípků, Ždibišťávek, Čmrďbulík a Mrně, což byli ještě o něco menší tvorečkové připomínající čmeláky, kteří zatím neměli věk na to, aby se zakuklili a proměnili v dospělé skřítky.

Skřítkové mohou v noci zářit jako hvězdy, ale tihle zrovna netoužili po tom, aby si jich někdo všiml, a tak ve tmě jen sotva zmatelně, matně poblikávali.

Mrně

Všichni ti duchové Zaro-
vi patřili a věrně nepostřehnutě
proklouzli na Ostrovraž, aby mu
pomohli prchnout.

„Máš úplnickou pravdu, můj pa-
ne!“ zašeptal Ždibišťávek, jeden
ze střípků. Ždibišťávek byl ma-
ličkatý šestinohý tvoreček,
o něco větší než čmelák, ale
pořád tak drobný, že by ho
člověk mohl sevřít v dlaní,
a vzrušeně bzučel Zaro-

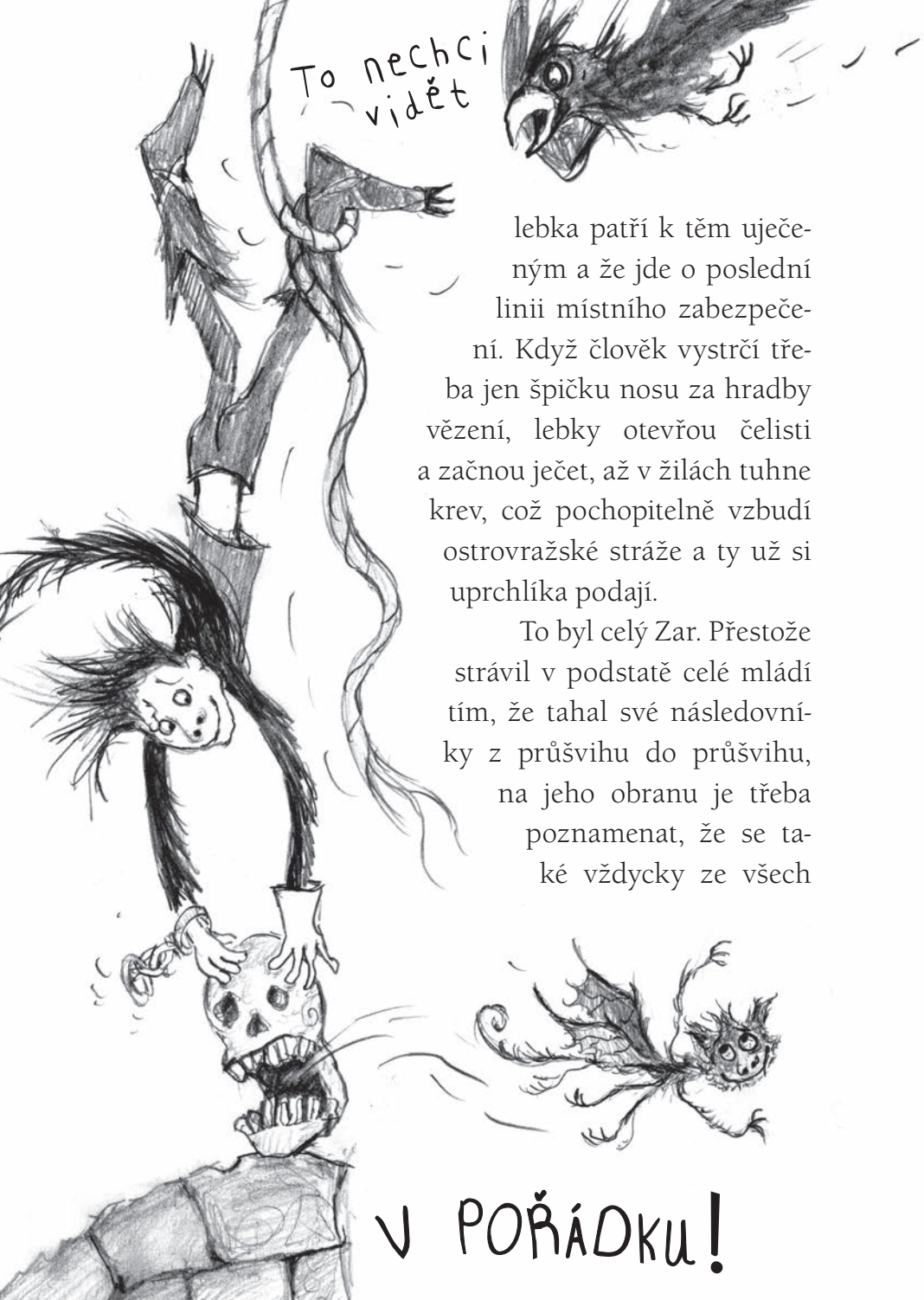
vi kolem hlavy. „Máš pokaždýcky pravdu! Proto jssi taky náš vůdec a nikdy náss nazavůdcuješ do průšvihu! Jé! Copak je to za podivožasnou jesskyňku?“

Ona „podivožasná jeskyňka“ byla ve skutečnosti veliká lebka s rozevřenými čelistmi. Ždibišťávek vlétl dovnitř, aby ji prozkoumal, čelisti se se zlověstným klapnutím zavřely a oční jamky se zatáhly, jako by stále měly oční víčka. „Halóóó?“ zabzíkal uvnitř nejistě Ždibišťávek. „Halóóó? Asi jssem tady zavíznul!“

Ostatní duchové málem popadali na zem, jak se smáli, ale Zar je znepokojeně zarazil. „Hlavně nelétejte přes cimbuří!“ sykl. „Kolem pevnosti jsou kouzelné záštity, skrz které se v pohodě dostanete dovnitř, ale ven už to tak snadno nejde!“

Sám se nicméně vystavil značnému nebezpečí, protože lebka byla těsně mimo jeho dosah a on si musel přivázat provaz ke kotníku a spustit se k ní hlavou dolů. Potom velice, převelice opatrně uvolnil čelisti a vypustil střípka na svobodu. Ždibišťávek vystřelil ven a vítězoslavě zaštěbetal: „Jsem v pořádku! Nebojte se! Jsem V POŘÁDKU!“

Potom se Zar vyhoupl zpět na bezpečnou římsu a vysvětlil svým zaujatým společníkům, že tahle

To nechci
vidět

lebka patří k těm uječe-
ným a že jde o poslední
linii místního zabezpečení.
Když člověk vystrčí třeba
jen špičku nosu za hradby
vězení, lebky otevrou čelisti
a začnou ječet, až v žilách tuhne
krev, což pochopitelně vzbudí
ostrovražské strážce a ty už si
uprchlíka podají.

To byl celý Zar. Přestože
strávil v podstatě celé mládí
tím, že tahal své následovní-
ky z průšvihů do průšvihů,
na jeho obranu je třeba
poznámenat, že se ta-
ké vždycky ze všech

V POŘÁDKU!

sil snažil je z průšvihů vysekat, i když tím sám příšerně riskoval.

Zara mimo jiné doprovázel i mluvící krkavec – který si před chvílí zakrýval oči, protože ho z podobných akrobatických čísel, jako je zachraňování střípků z ječících lebek vysoko nad zemí hlavou dolů, jímala hrůza – a také dvoumetrový lýtý zubodlak samotář. Zubodlak je druh vlkodlaka, tenhle se jmenoval Sirotek, a při zmínce o ostrovražských strážích nervózně zavrčel.

Zar Sirotku potkal ve vězení, a přestože jinak se příliš nedoporučuje kamarádit se s lýtými zubodlaky samotáři, Zar ani Sirotek neměli v tomto ohledu na výběr. Oba chtěli utéct.

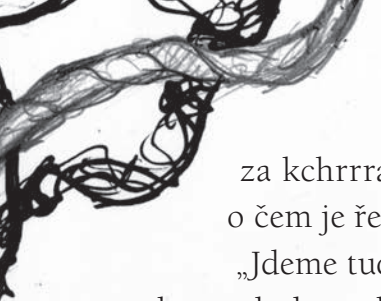
Vlkodlak tlumeně zavyl na znamení nespokojenosti.

„Co říkal?“ zeptal se krkavec.

Krkavec se jmenoval Kaliburn a byl by to docela pohledný pták, kdyby neměl za úkol dohlížet, aby se Zar nedostal do průšvihů. Nesplnitelnost tohoto úkolu a trvalé obavy způsobily, že mu neustále vypadávalo peří.

„Mám dojem, že se ptal, proč míříme právě tímhle směrem,“ odpověděl Zar.

Zar tu byl jediný, kdo se učil vlkodlacky, jenže v hodinách většinou nedával moc pozor, a vlkodlaci navíc vyslovují všechno děsně ledabyle, takže člověk může snadno zaměnit vrčení za mručení nebo ghrrrá

za kchrrrá, a tím pádem úplně špatně pochopit, o čem je řeč.

„Jdeme tudy,“ vysvětloval Zar, „protože se chceme dostat do kanceláře druidského velitele... Je to důležitý krok na naší cestě k útěku...“

Vlkodlak přidušeně zavyl a začal tak vyděšeně mávat tlapami, že se málem pustil lana.

„Vůbec bys neměl utíkat! A my bychom ti neměli pomáhat!“ prohlásil Kaliburn v návalu úzkosti. „Ale když už ti pomáháme, tak bych pochopitelně předpokládal, že se pokusíš utéct nenápadně. Roztínač se zvířaty na nás čekají dole pod hradbami na západní straně opevnění...“

Roztínač byl obr olbřím dalekokroký a spolu s vlky, sněhopardy a medvědem rovněž patřil k Zarově družině.

„Měli bychom zamířit k nim!“ připomněl Kaliburn. „Předpokládal bych, že se budeme snažit co nejrychleji dostat za hradby, a ne že si půjdeme pokecat s ředitelem věznice a vypít si s ním šálek bylinkového čaje!“

„No, a to je právě ten důvod, proč se z téhle zasoplené díry doteď nikdo nedostal,“ řekl Zar. „Kolikrát ses například pokoušel utéct ty, Sirotku?“

Vlkodlak zamumlal něco, co snad mohlo znamenat „třiadvacetkrát“...

„Vidíte?“ pokračoval Zar. „Takže mi věřte! Mám plán, který je dost možná tím nejlstivějším, nejpromyšlenějším a nejtroufalejším plánem v dějinách hvozdů...“

Zar měl spoustu dobrých vlastností, ale skromnost mezi ně nepatřila.

Kousíček po kousíčku se se Sirotkem spustili po provaze na okenní římsu před kanceláří druidského velitele a nakoukli dovnitř.

Místnost měla snad tvar hvězdy či kruhu, nebo možná pětiúhelníku, kdo ví? Zdi měly totiž ve zvyku míhat se sem a tam, kdykoliv se na ně člověk zadíval, podlaha připomínala mořskou hladinu a místo stropu mohla být zrovna tak obloha. Úplně to stačilo, aby se člověku dělalo maličko nevolno.

Jediným pevným bodem v té místnosti byl obrovský stůl.

U stolu seděli tři kouzelníci a o něčem diskutovali.

Byl mezi nimi i druidský velitel Ostrovraže a Zar ukázal na hůl, kterou právě třímal v ruce.

„Kvůli té holi jsme tady...“ špitl. „Kouzlicí holí druidského velitele se dá totiž ovládat téměř celá pevnost.“

„Ale ne... ale neee...“ bědoval vyplašeně krkavec. „Nechceš mi, doufám, tvrdit, že máš v plánu ukrást velitelskou ovládací hůl?“

Zar přikývl. Přesně to měl v plánu.

„To je genilájní! Genilájní plánek!“ štěbetal Ždibišťávek, bzučel kolem a samým vzrušením div nezačal blinkat.

„Pššššt...“ napomínali ho ostatní.

Vlkodlak tiše zamručel, snad na znamení souhlasu. Vlastně to byl docela dobrý plán. Rozhodně to bylo něco, co Sirotek zatím nevyzkoušel.

Vlkodlak se zadíval oknem dovnitř a Zar ucítil na zádech tlak jeho huňatého těla. V tu chvíli se však mladý kouzelník tak polekal, že málem spadl z římsy.

Teprve teď totiž poznal dva kouzelníky, kteří hovořili s druidským velitelem Ostrovraže.

„To je otec... a bratr...“ špitl Zar.

A skutečně to byl Zarův otec – sám Zaklan Zaklínač, Zaklan Velkolepý, král kouzelníků – a Zarův starší bratr Drancíř.

Zar cítil sílící směs obav a studu. Začalo to staženým hrdlem a vyvřelo to do ruměnce, který se mu rozlil po tvářích.

Když druidští strážcové Zara zatkli, Zaklan s Drancířem byli zrovna pryč, putovali do Jezinčích hor, aby zjistili, jak vážné je nebezpečí, které od jezinek hrozí.

Tím pádem dosud nevěděli, že Zar skončil ve vězení... a Zar vážně, ale jako fakt vážně nechtěl, aby to zjistili...

Když se trochu naklonil k oknu, slyšel, co kouzelníci právě říkají.

„Vaši druidové se vplížili do mého království, zatímco jsem byl pryč, a ukradli mi syna!“ rozčiloval se Zaklan. „Požaduji, abyste ho okamžitě propustili!“

Zarův otec byl vysoký a nesmírně mocný kouzelník. Magie, kterou ovládal, byla tak silná, že bylo překvapivě obtížné se na něj třeba jen podívat. Obrysy jeho postavy jako by byly rozmazané, jako by se neustále přeskupovaly a měnily, a když mluvil, z hlavy mu jako dým stoupala mračna čar a kouzel. Právě teď vypadal maličko vyčerpaně, protože se snažil vést svůj lid v boji proti jezinkám a byl s rozumem téměř v koncích.

Druidský velitel byl nicméně ještě vyšší, hubený jak lunt a obočí měl tak dlouhé, že si z něho mohl splétat copánky. Byl už tak starý a žil ve hvozdu tak dlouho, že na něm bylo cosi stromovitého. Prsty se mu kroutily a ohýbaly jako větvičky a obličej měl zelený a zvrásněný jako kůru prastarého stromu.

Druidský velitel měl ty nejlepší úmysly, ale byl bohužel přesvědčený, že má za všech okolností pravdu a že všichni ostatní se v jednom kuse pletou. Podobný přístup časem obvykle vede spíš k tomu, že člověk zatrpkne, než že by se z něj stal někdo bůhvíjak laskavý. Jak stárneme, naše vlastnosti se většinou ještě koncentrují a v jeho případě se z nich vydestiloval vpravdě ostrý až

jedovatý nápoj. Ve svaštělé kůrovité tváři jiskřila popu-
zená, odsudečná očka a pařátovité ruce žár-
livě svíraly kouzlicí hůl.

„Nedržím tu Zara kvůli
vlastnímu povražení!“ odsekl.
„Tvůj nehodný syn mi dělá ve
věznici akorát nepořá-
dek!“

Za dobu, co je
tady, už krom jiného
naprosto bezdůvodně
odstříhl chlupy z oháň-
ky jednomu
obrokýtovi
kvílivému,
zatímco do-
tyčný poklid-
ně spal ve své
cele, a obrokýt
kvílivý teď už
pátým dnem
zuřivě kvílí,
takže v západní
věži už několik
nocí nikdo neza-
mhouřil oko...”

druidský
velitel

TO JE ALE
BŽUNDA!

hi hi hi hi!

„Aha,“ řekl zamyšleně Zaklan,
„tak to je to vzdálené vyťí, co se
neustále ozývá?“

„To jsem přece neudělal bez-
důvodně!“ šeptal Zar svým spo-
lečníkům nesouhlasně. „Ty chlu-
py jsem potřeboval, abych mohl
uskutečnit svůj naprosto neprů-
střelný plán a přestrojit se za jedno-
ho z těch fousatých sněžných mužů,
co tady slouží jako strážce...“

„Stejně bys nikoho nepřesvěd-
čil, že jsi dost starý, aby ti rostly
vousy!“ upozornil ho Kaliburn.

„A sněžní muži bývají vysocí
skoro dva metry!“

„Pravda, to byla drob-
ná slabina mého neprů-
střelného plánu,“ uznal
Zar.

Nebyla to ovšem
slabina jediná. Když kví-
livým obrokýtům naroste
zimní srst, mívá krásný sy-
tě modrý odstín. Zara tudíž
odhalili během pěti minut,

protože druidské strážce se shodly s Kaliburnem, že nic takového jako sněžný muž s modrými vousy, který měří metr padesát, nejspíš neexistuje.

Druidský velitel se ale teprve dostával do ráže a pokračoval v dlouhém výčtu Zarových prohřešků:

„... hlídkujícím strážným nasypal do trenek svědící prášek... ukradl jednomu ze strážných plášť a hodil ho do jámy upířího psa... a smradlavé ponožky jednoho obrodycha, co tu rovněž slouží jako stráž, zase hodil do ovesné kaše, co byla k snídani, takže chutnala jako zkažená vejce...“

„To byla nehoda... Všechno to byly nehody a nedorozumění...“ šeptal za oknem Zar.

„A pak, z čiré svévole a darebáctví,“ završil obžalobu druidský velitel, „namazal židle členů druidského štábu lepidlem, takže když druidové pokojně zasedli k večeři, všichni se přilepili! Naprosto neudržitelné, nepochopitelné, neomluvitelné chování!“

Poslední ze zmíněných incidentů ho obzvláště zarmoutil, neboť si zakládal na své důstojnosti a vůbec se mu nelíbilo, když musel na ošetřovnu s židlí pevně přilepenou k zadnici.

Přehodil si přes ni plášť, ale byla to dost rozměrná židle, a obrodychové, kteří byli zrovna rozparádění nadávacím lektvarem, pronášeli celou řadu dost nelichotivých poznámek.

Kdykoliv si na ně druidský velitel vzpomněl, stále to bolelo.

„To byla docela legrace,“ přiznal Zar a usmál se při té vzpomínce, „ale každopádně to byla taky nehoda! A vůbec – neměli mě zavírat, když nechtěli, abych se snažil utéct!“

„Všechny ty věci, co popisuješ, jsou jen obyčejné uličnictví,“ pravil s úlevou Zaklan. „Je to mrzuté, to jistě, Zar by měl mít dávno rozum a podobné věci si odpustit, ale není na tom nic *zlotřilého*. Prostě tady nechtěl být zavřený a měl toho plné zuby, čemuž se ani nedivím, protože upřímně řečeno...“

„Nesu za tuhle věznici odpovědnost,“ přerušil ho druid a přísně sevřel rty. „Nemůžu dovolit, aby to tady tvůj syn úplně rozvrátil. Je tu zavřený, protože představuje vážné ohrožení celého kouzelnického společenství,“ pokračoval a vstal ze židle. „Ale můžeš se přesvědčit, že je v pořádku. Pojďte se mnou.“

Po celé místnosti byla obrovská zrcadla, nebyla to však obyčejná zrcadla. Když do nich člověk pohlédl, mohl se podívat do kterékoliv místnosti v pevnosti. Druidský velitel Ostrovraže tak mohl kdykoliv zjistit, co se ve věznici děje.

Druid ukázal na jedno zrcadlo, sklo se zamlžilo a po chvílce se naskytl pohled do nevelké cely v bloku se zvýšenou ostrahou.

„Nikdo tam není,“ poznamenal Zaklan Zaklínač.

V cele skutečně nikdo nebyl, přesně jak král říkal.

Druidský velitel užasle civěl do zrcadla. „Nechápu to!“ prohlásil. „Je to nepochybně Zarova cela... Kam se u všech všudy poděl?“

„Měl jsem dojem, že tohle má být ta nejpřísněji střežená věznice v celém hvozdu,“ odfrkl si Zaklan. „A ty mi chceš tvrdit, že můj třináctiletý syn se vám jen tak nedopatřením někam zatoulal?“

„To je velice neobvyklé,“ rozčiloval se druid a třestil oči do jednoho zrcadla za druhým, takže se v rychlém sledu zamlžovala a odhalovala celu za celou. V celách byli uvěznění obrohnáti, ježibaby a mstiduchové... ale po Zarovi nikde ani stopy. „Musí existovat nějaké rozumné vysvětlení... Stráže ho nejspíš přesunuly, aniž by mi to řekly...“

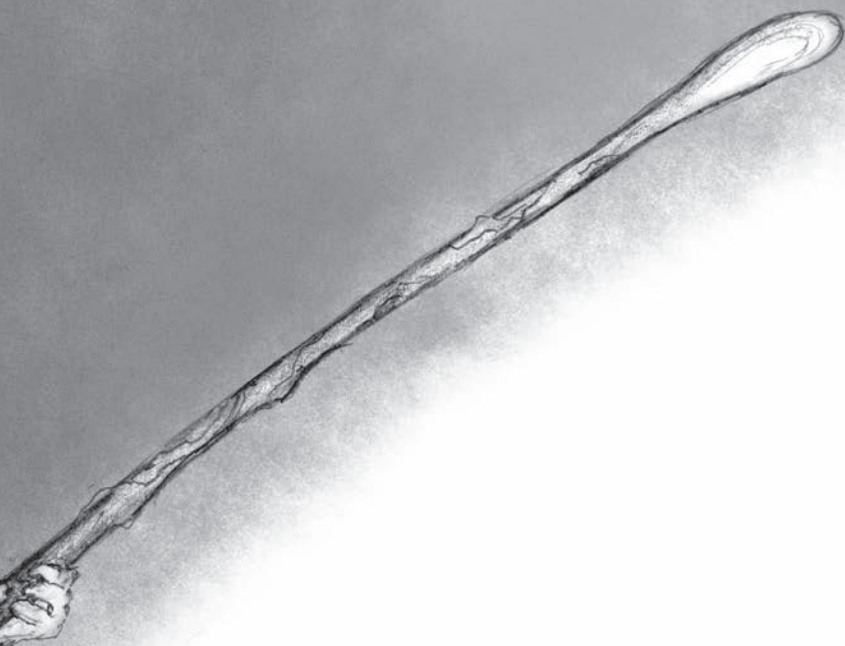
„Jémináčku...“ ušklíbl se potměšile Zaklan. „Nemáte to tu moc dobře zorganizované, co? Nejspíš tu trochu vážne komunikace, řekl bych... Takže ještě jednou, veliteli: *Kde je můj syn?*“

„Tady jsem,“ ozvalo se za nimi.

Když kouzelníci poodešli k zrcadlům, nechali naneštěstí u stolu svoje kouzlicí hole. Zar je měl přímo před očima a na zádech měl zrovna příhodně prázdné pouzdro, do kterého by se pár holí vešlo.

Takže když se ti tři pomalu otočili...

...

Zar stál přímo u stolu.

Vedle něj stál dvoumetrový vlkodlak a kolem Zara poletovali skřítkové a poněkud provinile se tvářící Kaliburn.

Pro to, jak se druidský velitel, Zaklan a Dranciř v tu chvíli tvářili, mají skřítkové příhodné slovo.

To slovo zní „vyšplechtěný“. Tedy naprosto „vydřepetaně čumipukózně vyšplechtěný“, abychom byli přesní.